ఫలరసాదుల గురియపె పాదపములు ....

(సంఘీభావం తరతరాలుగా మన నరనరాల్లో జీర్ణించుకుపోయింది. ఎందుకు అంటూ స్వల్పవిషయాలకి కూడా తర్కించడం, ప్రతిచర్యకీ దానివెనకున్న కారణాలు తడమడం ఈనాటి నవ్య ప్రక్రియ, నిజంగా మనస్తత్వాలని అంత తేలిగ్గా అంచనా వేయగలమా?.)

000

బాలభానుడు పన్నగపు దోమతెరలోంచి తొంగి చూస్తున్నాడు.
వంటింట్లోంటి గిన్నెల జలతరంగిణి రాగాలు ఇంపుగా చెవుల నోకుతున్నాయి. నైలాన్ దోమతెరలోంచి బాబు త్తా .. త్తా.. అంటుంటే గుర్తొచ్చింది ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో తార వస్తోందని. గొప్పడైలాగు రచయితవి అయిపొమ్మని వాడిని దీవించి, తార ఎదుర్కోలు సన్నాహాల్లో పడ్డాను.
ముఖ్యమైన సరంజామా మల్లెలూ, మరువం కలిపి దండ కట్టమనీ, సుందరీ వాళ్ల ఇంట్లోంచి రాజేశ్వర్రావు, బాలసరస్వతి రికార్డులు తెమ్మని రామమ్మకి పురమాయించేను. నల్లనివాడా పాట నేర్చుకోవాలని పాపం ఎన్నాళ్లనించో ఉబలాటపడుతోంది మరి. తనకిష్టం అని జరీఅంచు తెల్లచీర కట్టుకున్నాను కాని పువ్వులూ కాటూకా పెట్టుకోవాలనిపించలేదు. "పాలు, ...పాలు ..." అంటూ కాళ్లకడ్డం పడుతున్న బాబుని చిన్న మొట్టికాయ వేసి, వెళ్తున్నానని వదినకి చెప్పేసి, హడావుడిగా బయల్దేరేను నేపథ్యంలో బాబు సన్నాయిమేళంతో.

కారు బీచిరోడ్డుమీదికొచ్చేసరికి మనసుకి ఆహ్లాదకరంగా వుంది. ఎంతతొందర అయినా, కవిసామ్రాట్‌వారి సమాసంలో చుట్టుతిరుగుడు అయినా నేను మాత్రం బీచిరోడ్డులోనే వస్తాను. మీదిమీదికి వచ్చేస్తున్నట్టు బెదిరిస్తూ ఉవ్వెత్తుగా లేచిపడే అలలూ, నిండుగుండెలోకి ఆప్యాయంగా తొంగిచూస్తున్నట్టు కనుచూపుమేరలో కనిపించే అంబరమూ, అనంతంగా సాగిపోయే సాగరసంగీతమూ, మృదువుగా చెంపల తాకే చిరుగాలీ నాకు బలాన్నిస్తాయి. సృష్టి అందమైనదేననీ, జీవితం బతకదగ్గదేననీ అనిపిస్తుంది అలాటప్పుడు. కారు జాగ్రత్తగా నడుపుతాను ఒళ్లు దగ్గర పెట్టుకుని.

ఎక్స్‌ప్రెస్ రెండుగంటలు ఆలస్యంట. కాదు మరీ. . కలికాలం కదా. ఇచ్చట విప్రవరులు వేదములు వల్లించరు. గృహస్థులు అతిథులనాదరించరు. పడి వుండడానికి భూమిభాగములు వున్నాయి కాని కమనీయంగా లేవు. పాదపములు ఫలరసాదుల గురియుచున్నవా? లేదు. రైళ్లు సకాలమునకు ఎట్టుల వచ్చును?

రాని స్టీలుప్లాంటు ధర్మమా అని వాల్తేరు స్టేషను మొహాన మొజాయిక్కద్దుకుంది. ఒవారగా నిల్చుని ఆలోచిస్తున్నాను హిగిన్‌బాదమ్స్‌లో పుస్తకాలేమయినా చూద్దామా అని. క్రైంత్రిల్లరులపేరులు అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఏం కొనడమో! చీపుఎడిషను అనిపేరు పెట్టుకున్న పుస్తకం ఏడురూపాయలు పలుకుతోంది. ఎవరో అన్నారు లైటు రీడింగంటే ప్రతిపేజీ చడవడం అవగానే చింపి పారేసే, పుస్తకం పూర్తి చేసే వేళకి చేతులు దులుపుకోడం అని. ముందు పర్సు లైటయిపోడం ఖాయం.

"ఆరుగంటల ఎక్స్‌ప్రెస్ వచ్చి వెళ్లిపోయిందా అండీ?"

"లేదండీ. ఎనిమిదిగంటలకి వస్తుందిట" అన్నాను, నన్నే అడిగిందని నమ్మకం కుదిరేక.

"హమ్మయ్య, ఇంకా వెళ్లిపోలేదన్నమాట" అని తృప్తిగా నిట్టూర్చి, మళ్లీ అంతలోనే "ఇంకా గంటన్నరసేపు వుండాలన్నమాట" అంది నొచ్చుకుంటూ, చేతిలో ప్లాస్టిక్ బుట్ట జాగ్రత్తగా కింద పెడుతూ. ఆరుగంటల ఎక్స్‌ప్రెస్‌కోసం ఆరున్నరకొచ్చి, అది రానందుకు సంతోషమూ, ఆలస్యం అయినందుకు విచారమూ ప్రకటిస్తున్న ఆముద్దరాలిని ఆశ్చర్యంగా పరికించసాగాను. ఎరుపు అంచు తెల్లచీర బాగుంది. నాలుగున్నర అడుగులుంటుందా? ఉండవచ్చు. కుందనపుబొమ్మలా ఉంది. పావడా జాకట్టేస్తే మూడోఫారం పుస్తకాలిచ్చి మునిసిపల్ స్కూలికి తేలిగ్గా పంపేయొచ్చు. తలలో అక్కడా అక్కడా కనిపిస్తున్న తెల్లవెంట్రుకలు చూస్తే అప్పియరెన్సుగురించి అట్టే పట్టింపున్నట్టు లేదు. మొహంలో అందం కాదు కానీ నిన్నిదివరకు చూసేనంటూ పలకరించే కళ్లు మరోమారు తిరిగి చూడాలనిపించేలా చేస్తున్నాయి. ఆ పళ్లు అంత ఎత్తు లేకపోతే, ఆ ముక్కు మరీ అంత విశాలం కాకపోతే భువనమోహంగా వుండేది.

"కొంచెం ప్లాట్‌ఫారం టికెట్ తెచ్చిపెడతారా?"

ఆవిడ నన్నే అడుగుతోందని తెలియగానే చటుక్కున కోపం వచ్చింది. చదువుకుని ఉద్యోగాలు చేస్తూ నలుగురిమధ్యా తిరుగుతున్న ఆడవాళ్లు కొందరు ఫస్ చేసేవిధానం చూస్తే నాకు మహచిరాకు. ఆవిడ చదువుకుని ఉద్యోగం చేస్తూ నలుగురిమధ్య తిరుగుతోందని మొహమ్మీద రాసిలేదు. నాకలా అనిపించిందంతే. వెనువెంటనే ఒళ్లు భగ్గున మండింది.

"రెండు రూపాయలు ఛార్జి చేస్తాను," అన్నాను పళ్లు గిట్టకరిచి.

అనేసి, అటు తిరిగి హిగిన్బాదమ్సులో పుస్తకాలపేర్లు చదువుతున్నాను.

ఆపక్కనే ఎవరో ఇద్దరు నవ్వుకుంటూ తుళ్లుతూ పోతున్నారు. ఒకరినడక ఒయ్యారం చూస్తే అమ్మాయిలాగుంది. లేక అబ్బాయేనేమో ...

రైల్వేకూలీలు ట్రాలీల్లో బుట్టలేసుకుని హడావుడిగా తోసుకుపోతున్నారు.

రిక్షాస్టాండునించి సూట్‌కేసు తెచ్చి ప్లాట్‌ఫారమ్మీద పెడితే రెండూ, బోగీలోకెక్కిస్తే మూడూ ఇవ్వాలంటూ బేరాలు పెడుతున్నాడో పోర్టరు ఇద్దరు కాలేజీఅమ్మాయిల్లాటి అమ్మాయిలదగ్గర.

"రెండున్నర ఇస్తాను, బోగీలో పెట్టు" అని నైసుగా అడుగుతోంది ఓ పిల్ల పెద్దరికం వహించి.
లైసెన్సుకూలీ ఒకడు లైసెన్సులేని కుర్రాడిని రెండు తన్ని వాడు సంపాదించుకున్న అర్ధరూపాయీ లాక్కుని తగిలేసేడు.
ఇటు తిరిగాను. ఇంకా ఆవిడ నాపక్కనే నిల్చునివుంది.
"ఈ బుట్ట ఇక్కడ పెట్టి నేను వెళ్లి టికెట్టు తెచ్చుకుంటాను" అంది నావేపు పిరికిగా చూస్తూ.
నేను మెత్తబడ్డాను. సరేనంటూ తలూపేను దయ చూపిస్తూ.
"అందులో గాజుబొమ్మలున్నాయండీ. ఎవరేనా తన్నేయగలరు" అంది నావేపు బెదురుతోనా బుట్టవేపు ప్రేమగాను చూస్తూ.
నేను మళ్లీ తలూపేను. ఏంబొమ్మలో? తీసి చూస్తే? ఎక్స్‌ప్రెస్ అనకాపల్లి వదిలి ఉండాలీపాటికి. ... తార ఎలా వుందో ఇప్పుడు! నాకొక మంచిబొమ్మ వేసి, ఫ్రేమ్ కట్టించి ఇస్తానంది. వేసి తెచ్చిందా సరి. లేకపోతే ఓగదిలో పెట్టి తాళం వేసి బొమ్మ వేసిచ్చేవరకూ తియ్యనని చెప్తాను .. నాలో నేనే నవ్వుకుంటున్నాను.
"థాంక్సండీ."
ఆవిడవేపు తిరిగి నవ్వీ నవ్వనట్టు ఓ చిన్న నవ్వు నవ్వి వూరుకున్నాను.
"మీరెక్కడికండీ" మళ్లీ నన్నే ప్రశ్నించింది.
"పెదవాల్తేరు" అన్నాను ముక్తసరిగా.
ఆమె పాపం రవంత చిన్నబుచ్చుకుంది.
"అదేనెండి. ఎస్ప్రసుబండిలో ఆల్లోలు వస్తరు గాఁవాల. ఆర్ని తీసికెల్దాని కొచ్చీరు గాఁవాల" అన్నాడు ఆపక్కనే బేరంలేక నిలబడిన ఓముసిలి పోర్టరు జ్ఞానిలో తల తాటిస్తూ.
నాపక్కనున్నావిడ మళ్లీ నవ్వింది విశాలంగా. "నేనూ అంతేనండీ. ఈరైల్లో మా అమ్మాయి వస్తోంది."
ఆహా అన్నాను నేను తల ఎగరేసి.
కొండపల్లి బొమ్మలబండి అటొస్తే, రెండు కర్రభరిణెలు కొంది. బుట్టలోంచి రెండు కాగితపు పొట్లాలు తీసి పసుపూ, కుంకుమా ఆరెండిట్లో పోసింది. "కొత్తపెళ్లికూతురు" అంది తప్పుచేసినట్టు నవ్వి. అప్రయత్నంగా ఆబుట్టవేపు చూశాను. పువ్వులూ, పళ్లూ, ఇండియాసిల్క్ హౌస్ మార్కు సంచీ..
"టైము లేదండీ. నిన్నసాయంత్రంవే తెలిసింది ఈబండిలో వస్తోందని. కలకత్తా వెళ్తున్నారుట హనీమూన్‌కి"
ఆనవదంపతుల హనీమూన్ తలుచుకుని మురిసిపోతున్న ఈవ్యక్తి మనస్తత్వంగురించి నేను రవంత అక్కజపడ్డమాట నిజం.
"చూడదలుచుకుంటే ఇక్కడ మాత్రం లేవూ? అరకులోయకంటె సుందరప్రదేశం ఎక్కడుంది? ఏమిటో... ఈకాలపుపిల్లలు ఏవోలోకాలకి ఎగిరిపోవాలనుకుంటారు. ... అయ్యో ..." బుట్టలోంచి జారిపడినపండుని తీసి

నొచ్చుకుంటూ వెళ్లి కొళాయిదగ్గర కడిగి తీసుకొచ్చింది. వాటర్‌బాటిల్లో నీళ్లు పారబోసి మళ్లీ పట్టుకొచ్చింది. బుట్టలో అడుగున వున్న టిఫిను బాక్సు పైన పెట్టింది. పైనవున్నపళ్లు ఒపక్కకి సర్దింది. పువ్వులు మరోపక్కకి అమర్చింది. ఆఅమ్మాయికి సంపెంగంటే మహా ఇష్టంట!

"ఆయా సావన్ ఝూమ్కే వూళ్లో ఆడుతోందని కూడా రాసాను" అంది ఆవిడ.

కాలేజీఅమ్మాయిలు ఇటు తిరిగారు. ఆవిడ వాళ్లకీ నాకూ కలిపి చెప్తోంది. ఆపిల్ల --రైల్లో వస్తున్నది -- ధర్మేంద్ర అంటే పడి చచ్చిపోతుందిట. ఓసారి సినిమా వచ్చింది... (సినిమాలు రాకేం చేస్తాయి..)

కాకపోతే ఇక్కడ విచారకరమైన విషయం ఏమిటంటే ఆదే సమయానికి ఆపిల్లకి నూటమూడు డిగ్రీలు జొరం వొచ్చింది. కదలకుండా పడుకోమని వాళ్లనాన్నగారు గట్టిగా చెప్పి వెళ్లారు. ఆయన అటువెళ్లగానే ఈఅమ్మాయి ఈవిడదగ్గరకొచ్చింది సినిమాకి వెళ్లితీరాలని. ముందు కొంచెం భయపడినా ఇప్పుడు కాకపోతే మరెప్పుడు సరదాలని ఈవిడ ఆఅమ్మాయిని సినిమాకి తీసుకెళ్లిందిట. మర్నాటికి జొరం తగ్గిపోయిందిట!

"తమాషాగా వుందండీ. రక్కునరోగం కుదిర్చేయగల ఆసినిమా పేరేమిటో" పంజాబీడ్రెస్సులో వున్న పిల్ల ప్రశ్నించింది.

"గుర్తు లేదమ్మా" అందావిడ నవ్వి. "మా రమని తెలీనివాళ్లు లేరనుకోండి. అది బస్సు ఎక్కితే దిగేవరకూ ఒకటే గొడవ. లాఫింగ్ గాస్ అని మగపిల్లలూ, నైట్రస్ ఆక్సైడ్ అని ఆడపిల్లలూ దాన్ని ఏడిపించేవారట".

తార ఎలా వుంటుందో ఇప్పుడు. చూసి ఆరేళ్లయింది. కొంచెమయినా వళ్లు చేసిందో, ఇంకా అలాగే ఎదురుగాలికి వెనక్కికొట్టుకు పోయే పోచలా వుండిపోయిందో ...

ఎవరో హడావుడిగా నన్ను దూసుకుపోయారు. విసుక్కుంటూ ఇటు తిరిగాను. నాపక్కనున్నావిడ కాలేజిపిల్లలకి ఏదో చెపుతోంది.

"ముక్కూ మొహం ఎరగని పెద్దమనిషి, పాపం, ఎండన పడి వచ్చాడు. మరొకరైతే నమస్కారాలు చేసి, మంచినీళ్లిచ్చి, ఏంకావాలని మర్యాదగా అడిగే మాట. మారమ ధోరణే వేరు కద. వాటాలున్నాయా అని ఆయన ఎంతో మర్యాదగా అడిగితే, ఇదేమో లేదండీ, ఇంకా మేమే పంపకాలు వేసుకోలేదు అంది." ఆవిడ గలగలా నవ్వుతోంది.

చక్కని పలువరసగలఅమ్మాయి పంజాబీడ్రెస్ వేసుకున్న పిల్లవేపు తిరిగి, "నవ్వుదామా" అని అడిగింది. రెండో అమ్మాయి "సరే నవ్వు" అంది నిర్వికారంగా.

తార కూడా చిన్నప్పుడిలాగే అల్లరి చేసేది. ఇప్పుడది లెక్చరరయి ఏం చెపుతోందో ...

ప్లాట్‌ఫారంమీద సంచలనం హెచ్చింది. రైలు వస్తోంది. పోర్టర్లు వాళ్ల వాళ్ల బేరాలదగ్గరికి చేరుతున్నారు. అంపకాలకొచ్చిన బంధుమిత్రులు చివరిసందేశాలు అందిస్తున్నారు.

ఫస్ట్‌క్లాస్ ఇంకా ముందుందని ఒక పోర్టరు చెప్పేడు నాప్రశ్నకి జవాబుగా. అటు చూశాను.

తార చెయ్యూపుతోంది. నాగుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. అది స్టేషనన్న స్పృహ లేకుండా, తారచేతులు నాచేతుల్లోకి తీసుకుని చూస్తూ వుండిపోయాను.

"నువ్వు మారనే లేదే". తార అంటుంటే నాకెందుకో గళం గాద్గదికమయింది. "పద" అన్నాను.

"హలో".

తార ఆగిపోయింది, నాచెయ్యి వదిలించుకుంటూ. వాళ్ల ప్రొఫెసర్ రమేష్‌చంద్రతో అది మాటాడుతుంటే నేను ఒక నమస్కారం పారేసి కాస్త ఎడంగా నిలబడ్డాను.

"కనీసం ఒక్కరోజుకి దిగకూడదూ" ఆవిడే ప్రాధేయపడుతోంది.. ఆఅమ్మాయే కాబోలు రమ. రైలు దిగకుండా, కిటికీలోంచి చూస్తూ కూర్చుంది. ప్లాట్‌ఫారంమీద, బండికానుకుని అతను నిల్చుని వున్నాడు. ఆవిడ కాఫీ, టిఫినూ తెచ్చానని చెపుతోంది. ఆఅమ్మాయి అతనిమీదినించి కళ్లు మరల్చకుండానే తమకి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ బోగీలోకి వస్తుందని చెప్పింది.

"పోన్లెండి. టిఫినొద్దులెండి, కాఫీ తీసుకుంటాంలెండి" అంటున్నాడతను. ఆమాటలు వింటుంటే నాకెందుకో ఆవిడమొహం చూడాలనిపించింది. మళ్లీ చూడలేనని కూడా అనిపించింది.

ఇటు తిరిగాను. తార ఇంకా వాళ్లప్రొఫెసరుతో మాటాడుతోంది.

చాయ్ ...చాయ్ ...కేలా ...కాలా ... తప్పుకో, ,,, తప్పుకో ...సర్కో . ఆంధ్రప్రభ ... పత్రిక ... ఎక్స్‌ప్రెస్ .. దినమణి ..

పాన్... బీడీ ... కేకలు .... ఒకటే రొద ... గందరగోళం..

వీటిమధ్య దబ్మంటూ పెద్ద చప్పుడు.

"అయ్యయ్యో .. అయ్యో ..." పళ్లబుట్టలట్రాలీకింద ఆవిడ తెచ్చినప్లాస్టిక్ బుట్ట పడి పగిలి చిందరవందర అయిపోయింది.

"నీకోసం తెచ్చాను."

"పోన్లెండి."

మరెవరో ఉరుకులూ పరుగుల్తో ఇండియాసిల్క్ హౌస్ పాకెట్ తన్నుకుంటూ పోయేరు. కర్రభరిణెల్లోని పసుపూ కుంకుమా సంక్రాంతిముగ్గుల్లా చల్లుకుపోయేయి నేలమీద.

"ఫరవాలేదండీ. మీరు వచ్చారు కదా. అదే చాలు" అంటున్నాడతను. ఆస్వరంలో ఎందుకో నాకు నిండుదనం లేదనిపించింది.

నాకెందుకో ఆవిడమీద జాలి కలుగుతోంది. పాపం అనిపిస్తోంది.

"పద" తార వచ్చి నాభుజంమీద చెయ్యేసింది. ప్చ్ అనుకుంటూ వెనుదిరిగాను.

"అరే, తార" ఆవిడే తారని పిలుస్తూంది. తార వెనుదిరిగి నవ్వింది పలకరింపుగా.

వాళ్లిద్దరూ ఒకరినొకరు పరామర్శించుకుంటుంటే చూస్తూ నిలబడ్డాను. అయిదు నిముషాల అనంతరం తార ఆవిడకి టాటా చెప్పి నాదగ్గరకొచ్చింది.

కార్లో అడిగాను, ఆమహాశ్వేత ఎవరని. తార చెప్పింది తనమేనగోడలి టీచరుట. ఆపిల్ల ఆవిడగురించి అస్తమానం చెబుతూ వుండేదిట.

ఓమారు వాళ్లందరూ పిక్నిక్కి వెళ్తే అక్కడ ఆపిల్లకి జ్వరం వచ్చిందట. ఆప్పుడు ఆవిడ చేసిన సేవలు కన్నతల్లి కూడా చెయ్యదట. ఆతరవాత ఆవిడ స్వయంగా ఆపిల్లని తారఅన్నగారివూరు తీసికెళ్లి దిగవిడిచి వచ్చిందిట. వాళ్లబలవంతంమీదే అనుకో నాలుగురోజులపాటు అక్కడే వుందిట కూడాను. అప్పుడే తారతో మొదట పరిచయం, తరవాత ఆవిడకి తనంటే

ప్రత్యేకాభిమానం ఏర్పడిందిట. "నావెనక నీడలా తిరిగేదనుకో. నాకాశ్చర్యంగా వుండేది. . ..ఆరే ..." అంటూ కథ ఆపి కేకేసింది తార.

"ఇటు వచ్చేశాం. పద... ముందు పోస్టాఫీసుకి పోనియ్ రథం." అంది.

తార తాఖీదునునుసరించి నేను కారు మళ్లించేను. "ఏం, వూరు పొలిమేరల్లో వున్నాం ఇంకా. ట్రంక్కాల్చేసి బ్రేక్ఫాస్ట్ తిన్నారా అని అడగాలా?" అన్నాను చిలిపిగా.

"క్షేమంగా చేరినట్టు టెలిగ్రాం ఇమ్మన్నారు, ఏమిటో చాదస్తం" అంది ఏమాత్రం చిరాకు ధ్వనించని స్వరంతో. ఎంతవారలైన కాంతదాసులే అన్నారు కానీ కాంతలే కన్నుమూసి తెరిచేలోగా కాంతులజేబులో బొమ్మలయిపోతారని వాళ్లకి తెలీదు అనుకున్నా మనసులో.

టెలిగ్రామ్ ఇచ్చి కారు బీచిరోడ్డు పట్టించాను. తార "ఆయన" విశేషాలు చెబుతోంది. హవామహల్ దాటుతుండగా రోడ్డువారగా నడిచిపోతున్న ఎరుపుఅంచు తెల్లచీర కనిపించింది. అప్రయత్నంగానే కారు జోరు తగ్గించి, రోడ్డువారకి తీసికెళ్లి, "రండి, నేనూ అటే వెళ్తున్నాను కద. డ్రాప్ చేస్తాను" అన్నాను.

ఆవిడ ఒకక్షణం నావేపు అయోమయంగా చూసింది. మరుక్షణం, "థాంక్సండీ. నాకు నడవడమే ఇష్టం. మీరు వెళ్లండి నేను మెల్లిగా నడుచుకుంటూ వెళ్తాను. వెదరు కూడా బాగుంది". అంది.

నాకు చిరాకేసింది. "రారా?" మళ్లీ అడిగాను దురుసుదనం కప్పిపుచ్చుకుంటూ. నాకావిడమీద ఏం అధికారం వుందో, ఎలా వచ్చిందో తెలీదు.

"వస్తున్నా కదండీ. మీరు పదండీ. ఫరవాలేదులెండి. తాబేలూ చేరుతుంది, కుందేలూ చేరుతుంది గమ్యం" అంది. అదే నవ్వు మళ్లీ..

విసుగ్గా ఏక్సిలేటరు ఒకతన్ను తన్నేను, గేరు మార్చి. తార పిలిస్తే వచ్చేదేమో..

"ఆవిడదంతా అదోరకంలెద్దూ" అంది తార.
"ఏరకం?" అంటే తార మాటాడలేదు. భాష ఎంత విస్తృతం అయినా చెప్పలేనివెన్నో ఇంకా మిగిలిపోతూనే వున్నాయనిపించింది.

ఆరాత్రి తారా నేనూ చాలాసేపు కబుర్లు చెప్పుకుని ఏఅర్థరాత్రో దాటింతరవాత నిద్రకొరిగాం.
ఆనిద్రలో నాకో పిచ్చికల వచ్చింది.
జనం ప్రవాహంలా కదిలిపోతున్నారు -ఏదో ఆవేశంతో, ఆవేదనతో, ఉరుకులతో, పరుగులతో సాగిపోతున్నారు. వాళ్లమధ్య ఓచిన్న పడవ నెమ్మదిగా కదిలిపోతూంది. ఆచిన్నారిపడవ రాజహంసలా సాగిపోతూంది ఒయ్యారంగా. దాన్నుండా పారిజాతసుమాలు అలరిస్తున్నాయి. దాన్ని ఒరుసుకుపోతున్నారు జనాలు. ఎవరూ ఆపువ్వులు తీసుకోడంలేదు. ఇంతలో ఆపువ్వులన్నీ జరీనగిషీగల పీతాంబరాలుగా మారిపోయాయి. ఆరాయంచ ఒక స్త్రీమూర్తిగా మారిపోయింది. ఆవస్త్రాలన్నిచినీ చిన్నచిన్న పీలికలు, వాలికలుగా చేయసాగింది. తనచేతిలోని దీపంతో వాటికి నిప్పంటించింది. మంటలు మిన్నంటుతున్నాయి.. ఆమంటలమధ్య ఆవిడ విరగబడి నవ్వుతూంది ... జలక్రీడలాడుతూంది..
"అయ్యో,.. కాలిపోతోంది... నీళ్లు ... మంటలు. .. ఆర్పండీ ..." అరుస్తున్నాను పిచ్చిగా.
"ఏమిటే నీగోల" అంటూ తార నన్ను కుదిపి లేపింది. తుళ్లిపడి లేచి కూర్చున్నాను. వణికిపోతున్నాను చలిజ్వరం వచ్చినట్టు.. గుండె దడగడ కొట్టుకుంటోంది.
తార లైటు వేసి, గ్లాసుతో మంచినీళ్లు తెచ్చింది. నీళ్లు తాగింతరవాత కొంచెం తేరుకున్నాను. నాకల తారకి చెప్తే నవ్వేసింది. "చిన్నపిల్లవి. డిటెక్టివ్ కథలూ అవీ చదవొద్దంటే వినవు. మళ్లీ ఇలాటి పిచ్చి పిచ్చి కలలు కని బెదిరిపోతావు" అంటూ హేళన చేసింది చాలాసేపు.
"నీమొహంలే. ఇందులో డిటెక్టివేముంది" అంటూనే తారకి దగ్గరగా జరిగి పడుకున్నాను.
"ఆకలకి అర్థం ఏమయివుంటుందో" అని నేనంటే తార, "పిచ్చి ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి పడుకో. తన్నగలను" అంటూ కసిరి, నన్ను తనగుండెల్లో పొదువుకువి జోకొట్టింది.

తార వున్న నాలుగురోజులూ ఊపిరాడకుండా ప్రోగ్రాములేసుకుని ఊరంతా తిరిగేం. రెండు మూడుసార్లు ఏషాపులోనో బీచిలోనో మహాశ్వేత తటస్థపడడం, ప్రతిసారీ చిరునవ్వులతో సరిపుచ్చి దాటిపోవడం జరుగుతూ వచ్చింది.

అప్పుడే మరోసంగతి కనిపెట్టేను. మాఇంటి డాబామీంచి దక్షిణంవేపు చూస్తే ఆవిడవున్న ఇల్లు కనిపించేది. ముందొక పంచ, దాన్నానుకుని ఒకగదీ ఉన్నట్టున్నాయి. పంచలో ఒకమంటం, ఒక కుర్చీ వున్నా, ఆవిడ

మాత్రం సాధారణంగా స్థంభాన్నానుకుని నేలమీదే కూర్చుని చదువుకోడమో, కుట్టుకోడమో చేస్తూ కనిపించేది. ఒకోక్కప్పుడు ఎవరితోనేనా మాటాడుతూండేది. ఆసమయంలో ఆవిణ్ణి చూస్తే ఎదుటివ్యక్తి ఎంతో ఆత్మీయురాలయి వుండాలనిపించేది. క్రమంగా మహాశ్వేతవిషయంలో నాలో నాకే తెలియకుండా కౌతుకం పెరగసాగింది.

తార వెళ్లిపోయినతరవాత ఒకరోజు బాబు అల్లరి చేస్తుంటే బీచికి తీసుకెళ్లాను. పామ్ బీచిదగ్గిర ఆవిడ కనిపించింది. ఎక్కడినుంచో వస్తూ. నన్ను చూసి నవ్వింది పలకరింపుగా. నేనూ ప్రతిగా నవ్వి, "రండి, కొంచెంసేపు బీచిలో కూచుందాం, ఏంతోచడంలేదు" అన్నాను.
"వెళ్లాలండీం" అంటూనే వచ్చి నాపక్కన కూచుంది.
తీరా కూర్చున్నతరవాత ఏం మాటాడాలో తోచలేదు. ఆవిడ బాబుని పలకరించింది. విచిత్రంగా వాడు క్షణంలో అవిడకి మచ్చిక అయిపోయాడు. చీకటిపడేవరకూ వాళ్లిద్దరూ ఆడుకుంటుంటే నేను చూస్తూ కూర్చున్నాను. లేచి వెళ్లేవేళకి అన్నాను ఆవిడతో అప్పుడప్పుడూ మాయింటికి వస్తూండండని.
సరే అందావిడ. మూడురోజులనాడు ఆవిణ్ణి గేటుదగ్గర చూసినప్పుడు మాత్రం రవంత ఆశ్చర్యంలాటిది కలిగినా, మనస్ఫూర్తిగానే రండి, రండి అంటూ ఆహ్వానించేను.
ఆతరవాత చాలాసార్లే మాయింటికి వచ్చినా నేను ఆవిడగురించి తెలుసుకున్నది చాలా తక్కువ. ఒక్కోసారి ఏవో పాటలు పాడేది. "భానుమతివి, సుశీలవి మాత్రం పాడమని అడక్కండి. మరేవేనా అడగండి" అందొకసారి. "మంచిపాటలన్నీ వాళ్లు పాడినవే మరి. పోనీ, ఎల్లారీశ్వరీ, స్వర్ణలతవీ పాడతారా" అంటే అవి రావనేది. "ఏపాటలు కావాలో చెప్పండి." అని వరసగా నాచేత ఓ లిస్టు వల్లె వేయించి, "అవన్నీ మీకు తెలుసన్నమాట. సరే, అవి కాక వేరేవి పాడతాను" అంటూ మరేదో అందుకునేది.
వీటిరంగులతో బొమ్మలు వేసి, రంగులబొమ్మలు కత్తిరించి అట్టమీద అతికించి, రంగుకాగితాలతో బొమ్మలు చేసి బాబుకిచ్చేది. గంటలతరబడి ఆవిడ తయారుచేస్తే వాడు క్షణాలమీద వాటిని ఛిన్నాభిన్నం చేసేసేవాడు.
"అలా పాడు చేస్తున్నాడు. వాడికెందుకు ఇస్తారు?" అని నేనంటే
"వాడి ఉద్యోగం అదే మరి. నేను బ్రహ్మని. వాడు శివుడు" అనేది నవ్వుతూ.

ఎన్నిమార్లు అనుకున్నాను ఈవిడకి ఇమోషనల్ ఇన్వాల్వ్‌మెంటు లేదేమోనని,
లోతులేని మనిషేమోనని.
కనిపించిన ప్రతిఒక్కరితోనూ అప్యాయంగా మాటాడే ఈమనిషికి నిజమైన ఆత్మీయులెవరూ లేరేమో నని,
ఈవిడకి మనఃక్లేశం కనిగించే విషయమంటూ ఏమీ లేదేమోనని,
తను అందరికీ కావాలనుకోడమే కాని తనకి ఎవరూ అక్కర్లేదేమోనని ...

ఒకరోజు తెగించి అడిగాను, "మీరేం అనుకోకపోతే ఒకమాట అడుగుతా" అని.

"అడగండి."

తీరా అడగబోయేసరికి మాటలు తడబడ్డాయి. "మీరు...మీ ..మీకు ఎవరూ లేరా?" ఎంత అబ్రప్టుగా వినిపించిందో నాస్వరం నాకే.

ఆవిడమొహం వివర్ణమయింది. నేను మొహం మరోవేపుకి తిప్పుకున్నాను గబుక్కున.

ఆవిడ వొంగి బాబుని ఎత్తుకుని అంది, "ఇంకెప్పుడూ నన్నిలాటి ప్రశ్న వేయకండి"

మరుక్షణం బాబుతో సహా తోటలోకి వెళ్లిపోయింది.

నేను ఫూల్‌ని. ఉత్త ఫూల్‌ని. సెంటిమెంటల్ ఫూల్‌ని.

మళ్లీ ఆవిడతో మాటాడడానికి నేను చాలా గుండెబలం తెచ్చుకోవాలి.

000

(ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక, సెప్టెంబరు 6, 1972,లో ప్రచురితం.)